

Har Vi Goda Skäl För Att Tro?

Översättning: Hager A. Atta.

Varför är universum så som den är?

En av de viktigaste frågorna som nästan alla tänkare, filosofer och människor som jag och du ställer är "Varför existerar universum överhuvudtaget? Och varför är det som det är?" Som svar till denna fråga finns det de som säger att universum är icke-orsakad, med andra ord att den är evig, vilket innebär att den inte har en början och inget slut. Om detta är sant, bör det finnas en **oändlig historia av tidiga händelser**. Men vi vet att det oändliga är omöjligt i den verkliga världen då det innebär en kvantitet som är obegränsad. Låt oss illustrera detta med följande exempel: om det fanns ett oändligt antal böcker i ett rum och två böcker plockas bort, hur många hade då varit kvar? Svaret kanske lyder "en oändlighet", eller för de som är logiskt sinnade "oändlighet minus två". Likväl, är svaren inte logiska, för att även om två har tagits bort från oändligheten så återstår det ändå en oändlighet! Vi förmår helt enkelt inte att räkna de resterande böckerna i rummet. Därför leder oändligheten till motsättningar och finns helt enkelt inte i den verkliga världen (trots att det förekommer i den matematiska diskursen; dock är det baserat på vissa axiom och konventioner). Det följer då logiskt att universum har en begränsad återgång av händelser, vilket pekar på att det har börjat existera vid någon tidpunkt.

Det ovanstående kan låta för filosofiskt, men det stöds även av vetenskapliga bevis. Exempelvis uppger Stephen Hawking i hans föredrag *The Beginning of Time* (Tidens Början) "Slutsatsen av detta föredrag är att universum inte har existerat för alltid. Snarare härstammar universum, och tiden, från Big Bang cirka 15 miljarder år sedan."¹ Enligt samtida kosmologer uppkom universum när tiden var lika med noll med händelsen som brukar kallas "Big Bang". Teorin förutsätter att universum började som en "singularitet" - en extremt varm och tät enhet som expanderade och därefter kylades ner och som gick från att vara något otroligt litet och varmt till den nuvarande storleken och temperaturen av vårt universum. I ljuset av dessa fakta är det intressant att notera att det inte finns någon vetenskaplig förklaring till vad som hände innan tiden noll. Utöver detta kan Big Bang teorin endast anta vad som hände 1×10^{-34} sekunder efter Big Bang men inte innan det. Vad som hände före denna tidpunkt är okänt.

I ljuset av diskussionen ovan kan det konstateras att fysiker i allmänhet är överens om att den fysiska tiden och rymden skapades som ett resultat av Big Bang, liksom energi och materia. Så två slutsatser kan dras från allt det som sagts hittills: **1. Allt som börjar existera har en orsak** **2. Universum började existera – Därför har universum en orsak**. Hur kommer vi fram till den här orsaken? Nå, om allt vi vet och ser och som vi vet har börjat existera har

en orsak, till exempel ljud i ett rum eller pyramiderna i Giza, då måste universum – som också började existera – ha en orsak.

Orsaken till Universum = Gud?

Vår diskussion har hittills gett oss goda anledningar till att tro att det måste ha funnits en orsak till universum. Men det har inget sagt om vad denna orsak är. Om vi tänker djupt på orsakens natur – också känt som konceptuell analys – kan vi dra slutsatsen att den måste vara mäktig eftersom att den fick hela universum att existera. Orsaken måste då vara:

En...

Orsaken till universum måste vara endast en, och detta av många anledningar. Ett tilltalande argument för att bekräfta detta anspråk inkluderar användandet av den rationella principen som kallas Ockhams Rakkniv. Denna princip kan sammanfattas som att "den enklaste förklaringen är den bästa förklaringen". I filosofiska termer föreskriver principen att vi inte ska multiplicera enheter mer än vad som är nödvändigt. Vad detta betyder är att vi borde hålla oss till förklaringar som inte skapar mer frågor än det besvarar. När det kommer till universums orsak så har vi inga bevis för att förutsätta mångfald, med andra ord mer än en, och om vi gjorde det så skulle det skapa fler frågor än det besvarar.

Självoxisterande & Ewig...

Denna orsak måste också vara självoxisterande på grund av orimligheten av en oändlig regress, eller med andra ord, en oändlig kedja av orsaker. För att illustrera detta bättre kan man säga att om orsaken till universum hade en orsak och den orsaken hade en orsak ad infinitum, då skulle det inte finnas ett universum att tala om överhuvudtaget. Ta till exempel en börsmäklare på ett handlingsgolv på börsen som inte kan köpa eller sälja hans aktier eller obligationer förrän han har bett om tillåtelse från en investerare, som i sin tur måste fråga sin investerare. Om investerare behövde be om tillåtelse för evigt, skulle börsmäklaren någonsin kunna sälja sina aktier och obligationer? Svaret är nej, och om vi applicerar samma tanke på universum så skulle vi behöva placera en självoxisterande orsak just på grund av denna rationella nödvändighet.

Emellertid, så frågar vissa filosofer och vetenskapsmän bekräftande att "varför kan inte orsaken vara universum själv?" och "varför kan inte återgång av orsaker stanna vid universum?" Nja, problemet med dessa yrkanden är att de innebär att universum skapades av sig självt, vilket är absurt, för att hur kan någonting existera och inte existera samtidigt? Alltså är det irrationellt att påstå att det som börjar existera orsakade sig självt!

Immateriell...

Orsaken måste vara immateriell eftersom det skapade allting. Om du skulle ta vad som helst som fysiskt existerar, skulle du komma till slutsatsen att det eller den existerar till följd av en annan fysisk existens. Det i sin tur existerar också på grund av en annan fysisk existens. Men du kan inte gå tillbaka till andra fysiska existenser ad infinitum. Det måste finnas en början till all fysisk existens. Därför är den logiska slutsatsen att ursprunget av alla skapelser måste vara en icke-fysisk existens.

Efter att ha tänkt på orsaken till universums natur kommer vi till den självfallna instinkten att den har alla de grundläggande attribut som beskriver den traditionella monoteistiska Guden, nämligen att Han är en, oändlig och immateriell. Men vilka skäl har vi till att påstå att en viss religion är sann? Frågan leder oss till att diskutera Koranen, som är muslimernas bok.

Koranen

Koranen är inte en vanlig bok. Den har blivit beskriven av många som engagerar sig i boken, som en föreskrivande text, men sättet den föreskriver sig för läsaren är inte negativt, snarare positivt. Detta för att den söker sig till att positivt sysselsätta sig med ditt sinne och dina känslor, och den uppnår detta genom att ställa djupgående frågor, så som "Så vart är ni människor på väg? Denna [Skrift] är ingenting mindre än en påminnelse till alla människor - till dem av er som vill följa en rak väg"² och "Har de inte reflekterat inom sig själva?"³

Likväl stannar Koranen inte där utan den utmanar faktiskt hela mänskligheten när det gäller på dess gudomliga författarskap. Den påstår djärvt: "Och om ni tvivlar på något av det som Vi steg för steg har uppenbarat för Vår tjänare, kom då fram med ett kapitel som kan jämföras med detta och kalla på era vittnen - andra än Gud - om ni talar sanning. Om du inte kan göra detta - och det kommer du aldrig att kunna - akta er då för Eldens som är förberedd för de icke-troende, vars bränsle är män och stenar."⁴

Utmaningen syftar på de olika undren i Koranen, som även med dess minsta kapitel ger oss goda anledningar att tro att den är från Gud. Vissa av dessa anledningar är historiska och andra vetenskapliga.

Historiska...

Det finns många historiska påståenden i Koranen som ger oss goda skäl till att tro att den är från Gud. En av dem är att Koranen är den enda religiösa text som använder olika titlar för de egyptiska härskarna vid olika perioder. Exempelvis, när den egyptiska härskaren tilltalas under profeten Yusufs (Josef) tid används ordet "Al-Malik" som syftar på en kung (Not: Under det gamla kungariket styrde Hyksos-Asiatics dynastin Egypten och de använde inte titeln farao, vilket Koranen nämner: "[När kungen hörde vad Josef sagt] befallde han: "För honom till mig!").⁵

I kontrast till detta är den egyptiska härskaren under profeten Musas (Moses) tid tilltalad som Farao, vilket på arabiska är "Fir'aown". Denna specifika titel tillämpades inte förrän på

1300-talet f.Kr., med start då Amenhotep IVs styrde. Detta är bekräftat av Encyclopaedia Britannica som anger att ordet farao var en äretitel som användes först av Det nya Riket som inleddes med den 18:e dynastin (1539-1292 f.Kr) och användes fram till den 22:a dynastin (945-730 f.Kr). Därmed är Koranen historiskt korrekt då profeten Yusuf levde minst 200 år innan den tiden och ordet "Kung" användes för Hyksos kungar, inte Farao.

I ljuset av detta, hur kunde Profeten Muhammad ha vetat en sådan exakt historisk detalj? Särskilt när alla andra religiösa texter, såsom Bibeln, enbart nämner Farao som en titel hela tiden? Dessutom så var människor vid uppenbarelsens tid inte medvetna om denna information och hieroglyfer var ett dött språk. Vad säger detta om Koranens författarskap? Det finns helt enkelt ingen naturlig förklaring.

Vetenskaplig...

Koranen nämner alltid naturen som ett tecken för Guds existens, makt och majestät. Varje gång dessa nämns, uttrycks de med stor exakthet och de ger oss även information som det var omöjligt att veta vid Profeten Muhammads tid. Ett av dessa tecken är bergens funktion och struktur. Koranen upplyser om att berg har "piggar" som strukturer och att de har blivit inbäddade i jorden för att stabiliseras, ett koncept känt i geologi som isostasi. Koranen nämner: "Och [ser de inte att] Vi har sänkt ned i jorden fast förankrade berg, så att den inte svajar under deras fot...."⁶ och "HAR VI inte gjort jorden till en bädd? Och [har Vi inte gjort] bergen som tälpålar?"⁷

Koranens eleganta beskrivningar av de ovan nämnda fakta är bekräftade av modern vetenskap som endast kom att förstås i slutet av 1900-talet. I boken *Earth*, av Dr. Frank Press, tidigare ordförande i U.S. National Academy of Sciences, skriver han att berg är som pålar, och är djupt begravda under Jordens yta.⁸

Med hänsyn till den viktiga roll som berg har, antog man tidigare att berg endast var utskjutningar som sträckte sig över Jordens yta. Men vetenskapsmän kom på att så inte var fallet, och att bergsstammen sträckte sig ner så mycket som 10 till 15 gånger sin höjd. Med dessa särdrag, har berg liknande en roll liknande en påle eller en pigg som stadigt håller ner ett tält, vilket har blivit upptäckt av modern geologisk och seismisk forskning och har kommit att kallas för isostasi.⁹

Sammanfattningsvis kan man undra hur vi kan förklara detta med tanke på att detta är en relativt ny vetenskap (vid uppenbarelsens tid hade ingen kunskap om detta)? Vad säger detta dig om författaren? Återigen så finns det ingen naturlig förklaring.

Är livet absurt utan Gud?

Författaren Loren Eiseley sade att människan är ett kosmiskt föräldralöst barn. Detta är ganska djupgående, eftersom att människan är den enda varelse i universum som frågar: Varför? Andra djur har instinkter som guidar dem, men människan har lärt sig att ställa

frågor. Om många av dessa frågor som människan ställer exkluderar Gud så kommer slutsatsen att vara simpel: vi är oavsiktliga biprodukter av naturen, ett resultat av materia plus tid plus slumpen. Det finns inget syfte med din existens och allt vi står inför är döden. Den moderna människan trodde att när hon blivit kvitt Gud så skulle hon ha frigjort sig från allt som förtryckte och kvävde henne. Istället, upptäckte hon att genom att döda Gud, hade hon också dödat sig själv.

Om det inte finns någon Gud, då är människan och universum fördömda. Som fångar dömda till döden inväntar vi vår oundvikliga avrättning. Vad är konsekvensen av detta? Det innebär att livet är absurt. Det innebär att livet vi har saknar betydelse, värde och syfte. Enligt den ateistiska världsbilden, till exempel, så är livet betydelselöst, eller som bäst, endast sammansatt för att fortplanta vår DNA. Vissa ateister tar sig ur detta genom att säga att vi kan skapa ett syfte för oss själva, vilket dock är självbedrägeri då vi försöker att hitta ett syfte genom att tillskriva ett syfte till de saker vi gör i livet, medan vi tar bort själva syftet för våra egna liv. Likaså, utan Gud har våra liv ingen ytterst mening. Om våra slut är samma, att vi bara upphör att existera, vilken mening ger det våra liv? Spelar det någon roll att vi existerade överhuvudtaget? Om universum aldrig existerade, vilken skillnad skulle det göra?

Existentialister som Jean-Paul Sartre och Albert Camus förstod den meningslösa verkligheten av livet när man inte erkänner syftet med vår existens. Det var därför Sartre skrev om existensens illamående och Camus såg livet som absurt, med en antydning att livet inte har någon mening alls. Den tyska filosofen Friedrich Nietzsche argumenterade i tydliga och koncisa uttalanden om att världen och den mänskliga historien inte har någon mening, någon logisk ordning eller något mål. Nietzsche menade att det endast finns ett tanklöst kaos, en värld utan vägledning som inte lutar mot något slut. Det är inte till någon förvåning att filosofen Arthur Schopenhauer sa att han önskade att världen aldrig existerade. Alla dessa uppfattningar om världen är absurda slutsatser framställda av den ateistiska världsbilden.

¹ <http://www.hawking.org.uk/index.php/lectures/publiclectures/62>

² Koranen, kapitel 81, vers 26-28

³ Koranen, kapitel 30, vers 8

⁴ Koranen, kapitel 2, vers 23

⁵ Koranen, kapitel 12, vers 50

⁶ Koranen, kapitel 21, vers 31

⁷ Koranen, kapitel 78, vers 6-7

⁸ Frank Press, and Raymond Siever, *Earth*, 3rd ed. (San Francisco: W. H. Freeman & Company: 1982)

⁹ M. J. Selby, *Earth's Changing Surface* (Oxford: Clarendon Press: 1985), 32.